

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XV. De sancto Isidoro Pelusiotâ & Synesio Cyrenarum Episcopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

της των λεγοντων εν πιστας, η των άλλων ων περι
 τε εαμεθα, οτι η αυτο δη το προωπειον αυτη
 τε θεαντα, ω δε τε κακεισε περι πια μρον, τλω
 σπηνην καθεμρον, τλω κεφαλω παρα κε-
 καλυμμερον ωσπερ ειωθη. ωδε ε χωρε γνω-
 μροι ανδρες αφυλακτως εσασι, μη των σφων
 νωθφωρων τον κιονα πολλακις φενοσεντες.
 φυλακη δε πες ες το ακριβεσατον, εκ εχω ανθ
 στα λεγειν, ως αν γυνη μη φοιλη των ανακτο-
 ρων εσω. εζω η περι τας φλιας εσωσαι τεθη-
 πασι το θαυμα. ανικρυγητη σπλαγιστη
 ας ερη, η μια των θυρων εστιν.

Auctoritatem eorum, qui id affirmant,
 tum propter alia, quæ nos vidimus: se
 ipsam illius personam vidisse, huc atque
 illuc volitantem, promissâ barbâ, & ca-
 pite thiara obvoluto sicuti consueve-
 rat. Ac viri quidem, qui eò loci vene-
 rint, libere ingrediuntur, unâ cum ju-
 mentis suis columnam læpius circume-
 untes. Cavetur autem diligentissime,
 qua de causa equidem nescio, ne muli-
 er ulla in templum ingrediatur. Itaque
 illæ extra templum in ipso limine con-
 sistentes, miraculum adspectant. Una
 enim ex portis delubri sita est è regio-
 ne stellæ radiantis.

Κεφ. 16.

Περί τῆς ἀγίας ἰσιδώρου τοῦ παλαιῶν, καὶ συνιστῶ
 τῆς κυρίας ἐπιζώουσα.

CAP. XV.

De S. Isidoro Pelusiota, & de Synesio
 Cyrenarum Episcopo.

Επι της αυτης βασιλειας διεπρεπε και
 ισιδωρο, εκλεθη αυτη τλω ποιησω,
 εργω τε η λογω πασι διαβοηθη. ος
 ετω μω τλω σαεκα τοις πονοις εξετηξεν,
 ετω η την ψυχην τοις αναγωγικοις εθιανε
 λογοις, ως αγγελικον εθιγης μελετην βιον,
 σηλην τε ζωσαν διαπαυλος ειναι, βιε τε μο-
 ναδικε και της ες θεον θεωρειας. γεγραπται
 εη αυτω πολλα μεν ετερεα, πασης ωφε-
 λειας εμπλεα γεγραπται η προς κυριλλον
 τον αοιδιμον, εξων μαλιστα δεικνυται θε-
 απεσις συνακμασαι τοις χρονοις ταυτα μοι
 κομψως ως διωαλον πονεμρω, φερε και
 συνεσι ο κυρηαι ες μεσον ηκειτω, τη οι-
 κεια μνημη κοσμησων τλω διαλεξιν. εδω ο
 σωισα, ην μω τα αλλα παντα λογι.
 φιλοσοφια η ετ ες το ακροτατον εξησ-
 κησεν, ως και πασα χριστιανων θαυμαδηναι,
 τη μη παρπαθεια η ανηπαθεια κεινον.
 των τα ορωμενα. περτασι εη αυτον της
 σωηρωδης παλιγγρεσιας αξιωθηναι, και
 τω ζυγον της ιερωσυνης υπελετην, επω τον
 λογον της ανασασεως πασαδεχομενον, εδ ε
 διαξεν ετελοντα ευθυβολως ευμαλα σο-
 χασαμενοι, ως ταις αλλαις ανδρος δε-
 ταις εψεται και ταυτα, της θειας χαρι.
 μηδεν ελλειπες εχεν ανεχομηνε, η εκεψου-
 σταν της ελπιδ. οιοσ γδ η οσ γεγονε,
 τεκμηρωσι μεναι κομψως αυτω και λογίως
 μετ την ιερωσυνην πεποιημεναι εθισολα,

Ejusdem Theodosii principatu cla-
 ruit Isidorus, cujus ut poetico ver-
 bo utar, latissima est gloria, & qui cum
 ob res gestas, tum eloquentiæ causâ, ubi-
 que celebratur. Hic usque adeo cor-
 pus suum laboribus maceraverat, & a-
 nimum arcanis ac sublimioribus do-
 ctrinis saginaverat, ut Angelorum vi-
 tam in terris duceret, & spirans quedam
 imago perpetuo esset, tam vitæ mona-
 chicæ, quam divinæ contemplationis.
 Scripsit autem cum alia plurima, mul-
 tiplici utilitate referta: tum ad celeberrimum
 Cyrillum nonnulla, ex quibus
 manifeste colligitur, illum iisdem tem-
 poribus, quibus admirandum Cyrillum
 floruisse. Sed quoniam hæc, quantum
 fieri potest, exornare contendo, prodeat
 jam in medium Synesius Cyrenensis,
 qui sui nominis claritate historiam no-
 stram illustret. Hic igitur Synesius, tum
 reliquis disciplinis excultus fuit, tum in
 philosophia adeo excelluit, ut admira-
 tioni esset etiam Christianis, his scilicet
 qui neque odio, neque gratia adducti,
 de rebus judicare solent. Perluadent
 igitur illi, ut salutaris regenerationis la-
 vacrum perciperet, & sacerdotii ju-
 gum subiret, tametsi resurrectionis do-
 ctrinam nondum suscepisset, neque ita
 sentire vellet: recte omnino conicien-
 tes, ad reliquas ejus viri virtutes ista ef-
 fe accessura, cum divina gratia nihil
 imperfectum habere sustineat. Nec
 spes eos fefellit. Qualis enim &
 quantus exstiterit, abunde testantur,
 tum Epistolæ post susceptam sacer-
 dotii dignitatem eleganter & doctè
 Mm

ab eo conscriptæ, tum oratio quam dixit eidem Imperatori Theodosio, tum quicunque ejus libri admodum utiles circumferuntur.

CAP. XVI.

Quomodo divinus Ignatius ab urbe Roma deportatus, Antiochia depositus sit.

Eodem tempore, ut Joannes Rhetor cum aliis pluribus scriptum reliquit, divinus Ignatius, qui sicut optaverat, ferarum ventres in amphitheatro urbis Romæ pro tumulo habuit: cum robustiora ejus ossa, quæ superfuerant, Antiochiam deportata & in cœmeterio collocata fuissent, multis post annis translatus est: Cum Deus Opt. Max. Theodosio id suggestisset, ut Deiferum Martyram majori honore afficeret, utq; templum jam pridem demoniis consecratum, quod incolæ Tycharum nominabant, fortissimo victori ac Martyri dedicaret. Itaque quod olim fuerat delubrum Genii publici, factum est templum & sacra ædes beati Ignatii, cum sacra ejus reliquiæ ingenti pompa curru in urbem invecitæ & in templo depositæ essent. Quam ob causam publica festivitas quotannis ad nostra usque tempora communi totius populi lætitia celebratur, quam Gregorius ejusdem loci Episcopus, longe adhuc magnificentiorem reddidit. Hæc idcirco illic facta sunt, quod Deus Sanctorum reliquias jam ex hinc honore afficiat. Nam Julianus quidem sceleratus ille ac Deo invisus Tyrannus, cum Daphnæus Apollo, qui Castalium fontem pro voce atque oraculo habebat, consulenti Imperatori respondere non posset, eo quod sanctissimus Babyla de proximo os ei penitus obturaret: invitus & quasi verbere adactus, Martyrem transferendo honoraverat: quando & maximum ei templum juxta urbem extuctum est, quod etiamnum manet: eo consilio, ut demones deinceps libere sua ipsorum peragerent, quemadmodum Juliano, ut ajunt, polliciti fuerant. Hæc scilicet Servator noster Deus hunc in modum dispensavit, ut eorum, qui martyrio perfuncti erant, vis ac potentia declararetur, & sancti Martyris reliquiæ in sanctum transferrentur locum, ac pulcherrimo delubro honorarentur.

Αὐτὸς τε πρὸς αὐτὸν Θεοδόσιον πρὸς Φωνητῶν λόγῳ, καὶ ὅσα τῶν ἐκείνου χρησῶν φέρωντων.

Κεφ. ις'.

Ὅπως ὁ Θεοφόρος Ἰγνατίῳ ἐκ Ῥώμης ἀπακομιθεὶς, παρὰ ἄντιοχεια κατέτιθη.

Τότε κ' Ἰγνατίῳ ὁ Θεωπέσιῳ, ὡς ἰκανοῦ ἢ τῶν ῥήθρησιω ἐτέρῃσι ἰσόρη), ἐπειὶ γε ὡς ἐξέλετο τάφῳ τῶν θηριῶν ἐργασίας γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεατρῶ καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδελφῶν ὡς ἂν ἀπρὸς τὴν ἀνιόχου ἀπεκομιδῆν, ἐν τῷ κλημένῳ κοιμηθῆναι μετατίθεῖ) πολλοῖσι χρόνοις, ὑποθεμένῳ τῷ παναγὰς Θεοδοσίῳ, τὸν Θεοφόρον μίջοσι τιμῆσαι πῶμαῖς, ἰερόν τε παλαιῶν δαίμοσι ἀνεμῆσαι τυχαῖον τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο, τὰ ἀπὸ Φόρω κ' μάξιυρι ἀναθῆναι κ' σπῆδος διαγῆ κ' τέμενος ἅγιον τῷ Ἰγνατίῳ τὸ παλαιὸν τυχαῖον γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτῶν λειψάνων) πομπῆς ἱεράς ἀνα τὴν πόλιν ἐπ' ὀχήματι) ἐνεχθέντων, καὶ κ' τὸ τέμενος) τεθῆναι. ὅθεν καὶ δημοφιλῆς ἐορῆ καὶ πάνδημο) ἀφροσιν) (μέχρις ἡμῶν τελεῖ), πρὸς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶ ἱεράρχῃ κρηγορίῳ ταύτην ἔξαυραυ) γέγονε) ταῦτα ἐκείθεν, εἴθεν ἔπειτὰς ὁσίας τῶν ἁγίων τιμῶν) μνήμας Ἰουλιανὸς μὲν γ' ὁ ἀλιήρι) ἢ Θεοσυγῆς τυραννίς, ἄκων καὶ μασιζόμενος, ἐπειδὴ μὴ ὁ δαφναῖ) ἀπὸ τῶν, ὁ Φωνῆ καὶ προφητεῖαν τῆς κασαλῆαν ἔχων, ἀνελεῖν τὴν δύνασιν τῶ βασιλεῖ χειρῆσιν ἐπιζόμενος, βαβύλα ἔ) ἅγιος πατρίως ἐκ γείτων ἐπισομιζοῖ) πῶμα μὲν ἔσθῃ τὸν ἅγιον. ὅτε καὶ νεὸς αὐτῶ πρὸ τῆς πύλεως παμμεγέθης ἀνίστατο, ὁ καὶ μέχρῃ τῶ μὴ σωζόμενος) ἵνα λοιπὸν οἱ δαίμονες ἐπὶ ἀδείας τὰ οἰκεία δρῶεν, ὡς Φασιν ἰσχυρῶ φθῆναι τέρας ἐπαγγείλασθ. τῆτο δ' ἀσπῆ τὸ οἰκονομέμενον πῶμα ἔ) σωθῆ) θεῶ, ὡς αὐτῶν μεμαρτυρηκότων ἡ δύναμις ἐκδη) ἢ, κ' ἔ) ἅγιος μάξιυ) τὰ διαγῆ λειψάνων διαγῆ μὲν ἐνεχθεῖεν χώρῳ, καλλίσῳ τεμένει τιμώμενα.